

Silvester Česnik (1941–2006)

Besede, še tako tehtne in lepo zveneče, ne morejo izraziti veličine človeka, ki je svoje življenje s popolno predanostjo, strastjo in z ljubeznijo posvetil bližnjemu.

Silvestra Česnika sem osebno spoznala v Parizu, kjer sem s svojo družino preživela kar nekaj dolgih let. Skromnost in spoštljivost, s katerima je pristopal do ljudi, sta polagoma odkrivali njegovo osebnost in razgibano življenjsko zgodbo.

Zibelka mu je stekla v času druge svetovne vojne, v Gorenjah pri Lokavcu, na sončnem Primorskem, ki je že dobri dve desetletji doživljalo kruto raznarodovanje, skrajno fizično in duševno trpljenje pod fašističnim škornjem. Bil je zadnji od trinajstih otrok, bister, iznajdljiv in zvedav, kar mu je kljub zgodnji izgubi očeta pomagalo, da se je po osnovni šoli lahko vpisal v malo semenišče v Vipavi in nato na Teološko fakulteto v Ljubljani. Leta študija in opravljanja vojaščine v Nišu so bila zaznamovana z zasliševanji in raznimi ovirami komunističnih oblasti. Leta 1965 je bil posvečen v duhovnika, nato je opravljal službo kaplana v Postojni do leta 1968, ko se je odselil v Francijo, kjer je dozorel njegov misijonski poklic. Kmalu zatem je odšel na Madagaskar v slovenski misijon v Vangaindrano v škofiji Farafangana. Samo Bog ve, koliko dobrega in koristnega je opravil med tamkajšnjimi revnimi prebivalci. Naporno delo v misijonih je terjalo svoj davek. Zaradi bolezni se je leta 1975 vrnil v Francijo, stopil v družbo lazaristov in se z veliko vnemo posvetil ustanovi Cerkev v stiski in delu za misijonske poklice. Leta 1993 je zapustil družbo sv. Vincencija Pavelskega in spet stopil v vrste škofijskih duhovnikov koprške škofije. Pridružil se je delu v Slovenski katoliški misiji v Parizu, ki jo je po smrti Jožeta Flisa moral sam voditi Nace Čretnik. Nova moč je bila nadvse dobrodošla, saj je krog delovanja zajemal ozemeljsko širok prostor. Silvester Česnik, g. Silvo, kot smo ga poimenovali, se je izjemno lepo in odgovorno vključil v slovensko pariško skupnost, ki se je zbirala v Slovenskem domu v Châtillonu ob nedeljskih mašah v bližnji cerkvi sv. Terezije, otroci in mladostniki pa še v dvorani ob verouku in šoli slovenskega jezika. Za vsakega izmed nas je vedno imel spodbudno besedo, izžareval je prav svetopisemsko veselje in vedrino, otroci so ga imeli radi zaradi njegovega iskreno prisrčnega, prijaznega pristopa, bolj odrasli pa zaradi njegove razumevajoče dovtornosti mladostniških težav in zaradi poglobljenih pogovorov o aktualnih temah. Znal jih je pritegniti s svojim napetim in zanimivim pripovedovanjem o dogodivščinah iz svojega misijonskega delovanja, z obiskov Slovencev po Franciji, pogosto pa je presenetil z znamkami iz najrazličnejših delov sveta male filateliste, ki so ga nato zasuli s kopico vprašanj. Tako so se nedeljska srečanja pogosto zavlekla pozno v večerne ure. Ko sva se z možem in otroki preselila v Slovenijo, je g. Silvo še nekaj časa skrbel za glasilo Korenine, ki sem ga začela izdajati leta 1984 v sklopu Društva Slovencev v Parizu. V njem je nadaljeval z objavo svojih spominov v iskrivem in mestoma hudomušnem slogu; marsikaj je povedal tudi o življenju v jugoslovanski komunistični družbeni ureditvi. Škoda, da ti spomini niso doživeli celotne objave. Možganska kap, ki ga je leta 2002 neusmiljeno ohromila, je pomenila ogromen udarec za slovensko skupnost v Parizu in okolici. Leta 2004 je bil sprejet v duhovniški dom v Šempetru pri Gorici. Tu je po dveletnem vdanem prenašanju trpljenja odšel v Očetovo naročje.

Ne preseneča dejstvo, da sta se z rojakom Evgenom Bavčarjem vsak v svojem poslanstvu tako skladno ujela: oba prekaljena v težkih življenjskih in družbenih preizkušnjah, oba svetovljana, globoka misleca s pokončno etično in moralno perspektivo v služenju bližnjemu in srčno zavedna Slovenca, povezana v brezpogojni ljubezni do domovine, njene kulturne in duhovne dediščine in njenih ljudi.

Verena Koršič Zorn